

ALISON LARKIN

**anglická
američanka**

Enita
PRESS

Londýn vs. New York, adoptívni vs. reálni rodičia

anglická američanka

Venujem svojmu manželovi

ALISON LARKIN

anglická
američanka

Bratislava november 2009

Nesmieme prestať objavovať
A na konci každej cesty
Prídeme na jej začiatok
A cítime sa tam ako prvýkrát

T. S. Eliot: „Little Gidding“

Kapitola prvá

MYSLÍM, ŽE KAŽDÉHO BY MALI ADOPTOVAŤ. So svojimi biologickými rodičmi by ste sa tak osobne stretli, až keď by ste boli schopní ich zniest'. Samozrejme, je to trochu aj lotéria. Nikdy neviete, kto si vás osvojí. Ja som mala s našimi šťastie. Aj keď, na druhej strane, keby si ma adoptovala Mia Farrow, a nie mama s otcom, dnes by som bola vydatá za Woodyho Allena.

Veľmi rýchlo som zistila, že najlepši liek na vedľajší účinok adopcie – boj so strachom zo samoty a z opustenia – je vzťah s niekým, na kom vám nezáleží. Ak vás opustí, o nič vlastne nejde. A ešte lepšia je stopercentne garantovaná vernosť niekým, o koho nikto nemá záujem.

Práve preto, ako 28-ročná dospelá žena, pozorujem svoje neadoptované priateľky, ako sa vydávajú za napodobeniny Hughu Granta, a ja stále bývam so sestrou.

So Charlottou máme prenajatý byt v staršom gregoriánskom dome v Západnom Londýne v štvrti Kew Gardens. Alexander Pope zveršoval podobu Kew Gardens na obojku psíka, ktorý patrila princovi Frederickovi:

*Som pes v Kew Gardens, Jeho Veličenstvo.
Povedzte mi, psíček, komu patríte vy panstvo?*

Dnes sa všetko v mojom živote zmení. Len o tom ešte neviem. Ráno vyskočím z postele pol hodiny po tom, čo mi zazvonil budík. Narýchlo zhltneť miskú kukuričných cereálií a zo skrinky na metly vylovím dáždnik. Vonku prší. Ako vždy!

„Charlotte, nevidela si niekde moju kefu?“

„Pozri sa do šuflíka na ponožky,“ odpovedá mi.

Moja sestra je nákupkyňou pre londýnsky obchodný dom Harrods. Túto prácu si vybrala, keď mala asi tri roky. Vyšla dokonale oblečená zo svojej izby, s bezchybným blondávnym chvostom, taškou na pleci a kľúčmi od auta v ruke.

„Pippa,“ povedala Charlotte, „vyzeráš ako model, pri ktorom by zamrel aj Tizian. Chcem trochu z tvojej krásy, ale dnes – ako by som to povedala – dnes sa podobáš skôr na vodiča.“

Mám na sebe rifle s trakmi.

„Mám ťa hodiť na metro?“ pýta sa zbytočne.

„Vďaka,“ rozmýšľam, že nik nevie, ako budem stíhať do práce, keď sa Charlotte presťahuje k Rupertovi.

Medzi dverami zbadá na mojom tričku pozostatky z cereálií. Z kabelky vytiahne vreckovku a s presnosťou ďatľa sa flak snaží vydobať.

Odkedy si pamätám, moja sestra, rodičia, priatelia a niekedy aj celkom neznámi ľudia trpeli spoločnou potrebou odstrániť z mojich šiat pozostatky môjho jedálneho lístka. Bez povolenia. Jednoducho si mysleli, že na škvrny na šatách mám rovnaký názor ako oni. Nemám. Dokonca mi ich prehnaná pozornosť upriamená na moje oblečenie pripadá absurdná.

Nechcem ich uraziť. Ak sa niekto snaží odstrániť škvrnu po jedle z mojich šiat, tvárim sa prekvapene, že tam vôbec škvrna je, a patrične sa za preukázanú pozornosť poďakujem.

Ide o to, čo si na ľuďoch všimate. Napríklad ja – ak s niekým strávim celý deň, celkom určite viem, ako sa cíti. Či je smutný, veselý, našťavaný, zaujatý. Vždy som sa zaujímala

o ľudské pocity. Opýtajte sa ma, čo mal dotýčný na sebe, a nemám ani poňatia.

Charlotte, na rozdiel od mňa, vie do najmenšieho detailu zreferovať, čo máte oblečené vrátane farby ponožiek. Celkom určite bude vedieť o nenápadnej diere na košeli, aj keď ju máte zapravenú v nohaviciach. Všimne si aj štýl vášho účesu, značku rúžu a model auta.

Narodila sa rok nato, ako si ma mama s otcom adoptovali. Klasický príbeh. Ľudia sa vzdávajú nádeje na vlastné potomstvo. Nieкого si adoptujú a o niekoľko mesiacov neskôr bam, žena zostane tehotná s vlastným dieťaťom.

Tak ako mama, aj Charlotte si rozmyslí, čo komu povie, urobí si zoznam za a proti, je spokojná so svojím životom. Je praktická, solidná, sebaistá a pri zemi.

Na druhej strane ja – skáčem ľuďom do reči, pretože myšlienky mi vyletia z úst v sekunde, keď mi napadnú. V kabelke mám neporiadok. A hlavne chcem niečo so svojím životom urobiť. Chcem písať divadelné hry, spievať v muzikáloch, zabrániť chudobe, násiliu, krutosti a okamžite vygumovať pravicových konzervatívnych politikov z povrchu zemského.

Pokúšala som sa byť spokojná so životom. Šťastná ako mama a Charlotte. Naozaj som sa pokúšala. Čoraz ťažšie však predstieram záujem o veci, ktoré sú mi cudzie. Napríklad taký škótsky tanec.

Ak ste boli na jednom zo škótskych tanečných večierkov na juhu Anglicka, pravdepodobne ste stretli môjho otca. Ten rozkazujúci Škót za mikrofónom s neforemnými bielymi vlasmi, to je on. Keď učí Angličanov nové škótské tance, hrdo pochoduje v prievane starých kostolných hál, veľkolepo oblečený v károvanej škótskej sukni, s neodmysliteľnou malou koženou taštičkou cez hrud'. Vtedy je najšťastnejším mužom planéty.

Dokopy existuje asi tritisíc škótskych tancov. Môj otec z nich ovláda 252. Zatiaľ. Ich zoznam má starostlivo uložený v pra-

vom šuflíku svojho pracovného stola spoločne s golfovými loptičkami a so spinkami na papieri.

„Otočiť doľava!“ pokrikuje otec. V Anglicku žije už dlho. Jeho škótsky prízvuk nespozorujete. Okrem chvíľ, keď učí Angličanov tancovať. Vtedy otec bručí.

„A teraz doprava. Otočte partnerov. Výborne, Charlotte. Nie, Pippa! Presne naopak! Toto nie je folkový tanec!“

Škótskymi tanečnými pravidlami som sa vždy cítila ohraňovaná. Na parkete si nemôžete robiť, čo chcete. Navyše, ak sa otáčate a skáčete inak ako ostatní, pokazíte tanec všetkým. Napríklad pri osminovom valčíku.

Je fakt smutné, keď sa na vás ľudia hnevajú len preto, že cesta, ktorú vám predurčili, sa vám nepozdáva. Suhlasíte? Hlavne, ak vy vo svojom vnútri tušíte, že musíte ísť presne naopak.

Kapitola druhá

CHARLOTTE IDE S RUPERTOM NA VÍKEND do Paríža. Ponáhľa sa k svojmu bledomodrému Saabu. Nechce, aby jej zmokol kufor.

„Vieš, že ťa požiada o ruku,“ hovorím jej.

Vonku leje ako z krhly.

„Nastúp!“ zakričí Charlotte.

Jej auto vonia kožou a levanduľou, je čisté a suché.

Určite povie Rupertovi áno, pretože je pre ňu stvorený. Rovnako ako Charlotte, aj on miluje spoločné večere s burzovými maklérmi. Sám je jedným z nich. Vezmú sa po dlhom zasnúbení. Charlotte sa vzdá svojho teplého miesta, presťahujú sa napríklad do Bathu a budú mať minimálne dve deti. Každú zimu pôjdu na lyžovačku do Verbier alebo Val d'Isere, v lete niekde k moru, all inclusive – s opatrovatelkou pre deti a s nevyčerpatelnou zásobou vína.

„Na teba, pani Darringtonová!“ pripíjam pomyselným pohárom šampanského.

Charlotte sa opäť rozosmiala. Jej modré oči žiaria. Presne ako mamine, keď je naozaj šťastná.

Určite si myslíte, že Charlotte je tou dospelou v našom vzťahu. Že dáva na mňa pozor. Funguje to však aj naopak. Ochraňovala som ju po celé roky. Bez toho, aby niečo tušila. Chrá-

nila som ju pred tým, aby vedela, čo sa so mnou v skutočnosti deje.

Máme tých istých rodičov a nemáme medzi sebou žiadne tajomstvá. Navyše, Charlotte asi ani žiadne nemá a ja tými svojimi zase nerada ľudí otravujem. Nevie pravdu o Milesovi. Myslí si, že sme sa rozišli, pretože som prelietavá a chcem hrať vo vzťahu prvé husle. Vyhovuje mi, že si to myslí. Chcem, aby si to myslela. Pravda je, že zamilovať sa veľmi bojím.

Nepovedala som jej ani o sne, ktorý ma už niekoľko nocí prenasleduje. Snívam o mame, ktorá ma porodila. Bojím sa, že ak by som sa s túžbou spoznať svoju pravú mamu zdôverila komukoľvek v našej rodine, všetci by sa cítili podvedení. Že ich už nemilujem. Že ich už nepotrebujem. A to nie je pravda.

Charlotte ma vysadí pri metre a pobožká na líce:

„Vyhni sa problémom, kým budem preč, Pip!“

Vždy som precitlivená, keď sa lúčim s niekým, na kom mi záleží. Aj keď len na víkend. Teraz ešte viac. Niekde vo vnútri tuším, že všetko sa čoskoro zmení.

Vystúpim z metra na stanici Embankment. V stánku si kúpim balíček Maltesers, fľašku džúsu Ribena, nejaké čipsy a kráčam po ulici Strand do svojej kancelárie. Pracujem pre Drury Lane Publication. Ponúkam cez telefón inzerciu v časopise International CEO.

Prostredie, v ktorom robím, nie je veľmi zdraviu prospešné. Asi tridsať telepredajcov sedí v jednej obrovskej hale v bielej budove zs Kráľovským divadlom. Neprekáža mi to. Dokonca mi to vyhovuje. Minimálne preto, že sa môžem obliekať, ako sa mi chce.

Som vo firme najlepším predajcom. Ako hovorí Charlotte, je to kombinácia môjho „absurdne nebritského entuziazmu“ a nóbl britského prízvuku.

Európu obvolávam ráno, Ameriku popoludní:

„Haló, volám sa Pippa Dunnová. Pracujem pre Tonyho Blaira.“

Klamem, ale dostanem sa tak k tým správnym osobám. S Tonym Blairom máme spoločné len to, že nám jeho ľudia dovolili publikovať jeden z jeho príhovorov. Aj to len preto, že už bol zverejnený niekde inde.

„Momentálne chceme americkým firmám pomôcť preraziť na európskom trhu.“

Opäť klamstvo. Sústreďujeme sa len na to, aby sme na províziách zarobili čo najviac. Je to môj malý ping a pong – predala som dvojstranu za deväťtisíc deväťsto deväťdesiatdeväť britských libier!

Odkedy som začala komunikovať s Amerikou, rozmýšľam nad tým, či je na druhej strane linky niekto, kto pozná mojich biologických rodičov. Môj naozajstný otec je možno guvernérom štátu Virgínia. Alebo pomáha chudobným v New Orleanse. Alebo robí, čo môže, aby dostal vojská z Iraku. Určite je členom Demokratickej strany. Musí byť. Veď mám jeho gény.

A moja pravá mama? Je senátorka? Asi nie. Ešte aj v iránskom parlamente je viac žien ako v americkom Senáte. Ale človek nikdy nevie.

Je rok 2007. Mladí ľudia v Londýne všetko nenávidia a zo všetkého najviac Ameriku. A americkú zahraničnú politiku. A britskú zahraničnú politiku.

A optimistických, úspešných ľudí, ako je napríklad Richard Branson. Prisahám, Briti ho tolerujú iba preto, že sa mu doteraz nepodarilo obletieť zemeguľu v balóne. Ja milujem Ameriku. Vždy som ju milovala. Napriem britskému prízvuku a výchove som Američanka. Odjakživa som vedela, že ma naši adoptovali. Že moji biologickí rodičia sú Američania, som sa dozvedela, až keď som mala 15 rokov. A Ameriku som milovala aj predtým.

Boli sme so Charlottou doma cez prázdniny. Obe sme chodili do internátnych škôl. Charlotte do Pelsham Abbey, pretože vynikala v športoch, a ja som mala talent skôr hudobný, tak som chodila do St. Margaret's.

Podľa všetkých Američanov, ktorých som doteraz v živote stretla, je barbarské, ak pošlete dieťa do internátnej školy. Briti internátne školy považujú za vymoženosť. Otec pracoval na veľvyslanectvách, a tak sa s mamou sťahovali po svete. Bolo pre nich veľmi dôležité, aby ich dcéry mali pevnú britskú výchovu a solídnu základňu v Anglicku.

V otcovej kancelárii som hľadala lepiacu pásku. Nebola tam, kde mama povedala, že ju nájdem, a tak som sa začala prehrabávať v jeho šuflíkoch. V jednom som objavila obal s mojím menom.

Boli tam moje staré školské vysvedčenia a listy od učiteľov, ktoré som nosila rodičom z Anglicka do Kene alebo do Hongkongu alebo tam, kde sa práve nachádzali.

Umenie 11

Na hodine umenia všetci maľovali impresionistickú misu s ovocím. Phillippa ako jediná nakreslila dažďový prales. Jej výtvor pozostával z lajdáckych oranžových a zelených kvetov. Navyše si pomalovala zošity, knihy a prepáčte, ale aj učebnicu História umenia, ktorú mala požičanú. Phillippa má zákaz požičiavať si knihy, kým adekvátne nenahradí tie, ktoré poškodila.

Valerie Easonová, učiteľka umenia

Hudobná

Pippa je vďaka svojmu nádhernému hlasu a zjavnému talentu na čele juniorského zboru. Požiadala ma, či by nemohla zbor naučiť nejakú pesničku z muzikálu ako bonus na záverečný koncert. Myslela som si, že ma chce prekvapiť niečím

ako *Oh, what a beautiful morning* alebo *How are things in Glochamorra*, predsa len sú to jej obľúbené skladby. Našťastie som na jeden nácvik prišla a včas zabránila tomu, aby zbor na Deň rodičov vystúpil s piesňou z televízneho programu Shaft. Text piesne v žiadnom prípade nie je vhodný pre 12-ročné dievčatá. Ani keby pieseň zaspievali v dokonalej šesťtaktovej harmónii s perfektnou výškou tónov.

Dunková, učiteľka hudobnej

Latinčina

Phillippin sloh na tému *Môj rodinný strom*, ako som sa stala sama sebou nemala byť vymyslená práca, ale sloh podľa skutočnosti. Ak je pravda, že ju adoptovali, o čom mnohé dievčatá v jej veku snívajú, jej otec definitívne nie je Kráľ Lear, ktorý má tri dcéry, a Phillippa je jednou z nich.

A ako obyčajne – večná téma: Phillippino lajdáctvo. V slohu o páde rímskeho impéria mala viac škrtancov ako Waterloo línií. Niekedy je veľmi nevypelá.

Possumová, učiteľka latinčiny

Samozrejme, že som bola nevypelá, veď som mala 10 rokov!

Internátna správa

Z Phillippy a jej neporiadku sme už zúfali. Jej veci sú po celom internáte. A máme s ňou plné ruky práce. Nikdy z nej nebude puntičkárika, ale jej práca trpí jej hrozným lajdáctvom. Verte mi, že nepreháňam, keď hovorím, že Phillippa je hrozná lajdáčka.

Steelová, riaditeľka internátu

Správy o mojom lajdáctve znepokojovali mojich mimoriadne poriadkumilovných rodičov viac než čokoľvek iné. Hanbila som sa, že som ich tak veľmi sklamala, a zaprisahala

sa sama sebe, že od nového školského roka budem čistotná a budem mať poriadok. Márne som sa snažila, nedarilo sa mi. Neprešlo ani pár dní a bola som na koberci u riaditeľky s atramentom na rukách a uniforme. Informovala rodičov aj mňa, že som pre školu iba sklamaním.

Spomienky na slečnu Steelovú, ktorej sa to priezvisko naozaj hodilo, lebo bola tvrdá ako oceľ, som pustila z hlavy a ďalej listovala v obale.

Boli tam listy z Britskej školy v Hongkongu, kde som chodila predtým, ako som išla do internátnej školy, a materiály zo škôlky v Zimbabwe. Tiež záznamy o mojom raste, váhe, výške a tak.

Potom som narazila na tenučký obal s nápisom Neidentifikačné informácie o Phillippiných biologických rodičoch, ktoré poskytla agentúra na adopciu.

Vedela som, že ma adoptovali, ale nikdy sme sa o mojich biologických rodičoch nerozprávali. Zvieram obal, ktorý skrýva tajomstvo o mojej pravej matke. Od môjho narodenia prešlo 15 rokov a teraz držím v rukách kľúč k svojej pravej identite.

Cítila som sa ako zločinec. Zastaviť som sa už nemohla a zatvorila som za sebou dvere. So srdcom v hrdle som otvorila obal a začala čítať.

Pre Phillippu, keď bude pripravená:

Neidentifikujúce informácie o Phillippiných biologických rodičoch.

Matka: 172 cm, 50 kg. Veľmi pekná. Píše poéziu. Má veľké ciele. Vzdelaná, rozhladená, veľmi inteligentná. Narodila sa... Vyštudovala... Američanka.

Otec: 182 cm, 81 kg. Hrá americký futbal. Fantastický rečník. Má politické ambície. Ženatý. Američan.

Matka sa vzdala dieťaťa, aby nezruinovala politickú kariéru otca.

Priložila som si ruky na tlčúce srdce.

Zavrela som oči.

Vedela som to. Jednoducho som to vedela. Moji ozajstní rodičia boli fantastickí ľudia. Boli mimoriadni, pozoruhodní a slávni.

A boli Američania!

Znovu som sa zhlboka nadýchla.

„Matka sa vzdala dieťaťa, aby nezruinovala politickú kariéru otca.“

Samozrejme. Táto veta všetko vysvetľuje. Ani sa nedivím, že ma dala na adopciu. Keby sa o mne dozvedeli novinári, mohla som zapríčiniť celonárodný škandál, možno aj pád americkej vlády. Pre čo iné mi nechceli prezradiť identitu mojich rodičov?

Opatrne som položila obal naspäť do otcovho šuflíka, presne ako som ho našla a utekala dolu schodmi.

„Tú pásku som nikde nevidela,“ povedala som čo najnormálnejším tónom.

„Idem sa pozrieť,“ odvetila mama. O chvíľu sa vrátila. „Oh, Pippa, ty si ale motovidlo. Bola rovno pod tvojím nosom, priamo na stole.“

„Prepáč,“ schovávala som vzrušenie.

Chvalabohu, že som objavila ten fascikel. Teraz viem pravdu a nikoho sa nedotknem. Nebudem klásť nevhodné otázky.

Nevedela som sa nabažiť pocitu a dookola som si opakovala:

Som potomok mimoriadnych ľudí.

Som Američanka.

Môj otec je politik, ženatý a neverný svojej manželke.

Mám červené vlasy...

Už to mám! Som Kennedyová.

Najlepšej priateľke som povedala: „Mám novinku. Som niekto úplne iný. Adoptovali ma krátko po tom, ako som sa

narodila, a môj otec je známy politik. Pravdepodobne Kennedy.“

Čakala som na prekvapené reakcie.

„Mám dôkazy. Mojou pravou mamou je Emily Dickinsonová.“

Keď som čítala Pod skleným zvonom, tak som tvrdila, že mojou mamou je spisovateľka Sylvia Plathová. Keď som sa rozhodla, že zo mňa bude autorka divadelných hier, tak zas Wendy Wassersteinová.

Kapitola tretia

ODCHÁDZAM Z PRÁCE, STÁLE PRŠÍ.

Londýn páchne zvlhnutými kabátmi, autobusovými výfukmi a cigaretami. Kráčam pešo k stanici metra Embankment a vznášam sa v oblakoch, pretože už tri týždne za sebou som vo firme najlepším predajcom týždňa. Prvýkrát, odkedy som sa rozišla s Milesom, cítim svoj starý optimizmus. Ako odmenu za dobre vykonanú prácu a prvenstvo som si kúpila žlté narcisy. Sú jemné. Voňajú sladkasto. Bozkávajú ma na tvár. Som šťastná. Cítim sa ľahko.

Keby som bola štýlová, neprezradila by som, že viem zapísať melódiu takmer z každého muzikálu. Je to moja srdcovka. Hudba mi vždy urobí dobrú náladu. Nie som štýlová. Dokonca mi na štýlovosti záleží menej ako na škvrnách na šatách.

Kráčam rezkým tempom k Trafalgarskému námestiu, popískujem si melódiu Singing In The Rain. Otec ma naučil písať, keď som mala asi osem rokov, a odvtedy som v písaní jednotka. Ľudia sa na mňa usmievajú.

Dnes sa každému z nich pozerám do tváre. Kto sú títo neznámi na ulici? Čo sa deje v ich svete? Na čo práve myslia? Sú zamilovaní? Ak áno, je to taká láska ako medzi mamou a otcom? Postavená na rovnakých hodnotách a záľubách, ako je zbieranie malín, láska k psom a k Shakespearovi, dlhé pre-

chádzky? Alebo je to láska, ktorá prevalcuje, zožiera, rozpaľuje? Láska, po ktorej túžim a úspešne sa jej vyhýbam celý svoj doterajší život?

A oni? Na čo myslia ľudia, ktorých stretávam? Na to isté, na čo ja? Alebo len idú domov a v hlave majú prázdno? Alebo pokoj? Harmóniu?

Tisíce myšlienok v mojej hlave sa bijú jedna s druhou. Ako vždy. Rozmýšľam, aká by som bola, keby som bola ako mama, otec a Charlotte. Oni sa dokážu sústrediť len na jednu vec.

Na priechode pre chodcov smerom k ulici Villiers som spozorovala vedľa seba ženu. Stála a pozerala sa tak, že som vedela, že je veľmi nešťastná. Mala asi 30 rokov. Vysoká a štíhla. Ako ja. Vo vysokých lesklých čiernych čižmách.

Usmievaj aj pískať naraz sa nedá. Natočila som sa k nej, že ju rozveselím, a zvyšok melódie som jej zapískala do tváre. Zvuk sa stratil v hluku ulice, ale niečo počuť musela.

Jej reakcia na moje vystúpenie je úplne iná ako reakcie ostatných. Otočila svoju bledú, strhanú tvár ku mne a hlasom, ktorý sa triasol, ale bol pevný, povedala:

„Ľudia ako vy! Ježiši. Musíte na seba upozorňovať za každú cenu, však?“

V sekunde sa otočila naspäť do ulice, pripravená vyštartovať, keď zasvieti zelená.

Vyzerala zničená. Poznám ten pocit, pretože v poslednom čase sa cítim rovnako. Nedalo mi to, a napriek jej reakcii som sa jej opäť prihovorela: „Je mi ľúto, že máte nanič deň, je mi ľúto, že vám moje pískanie bolo nepríjemné... a dúfam, že aspoň toto vás poteší,“ a podala som jej žlté narcisy.

Neveriaco podrží kvety v ruke a stále sleduje semafor. Okolo nás prejde londýnsky autobus, vyfúkne teplý smrad priamo do našich tvárí, ona zahodí kvety na zem a odíde.

Keby sa podobná príhoda stala Charlotte alebo skoro každému, koho poznám, otriasli by sa a išli ďalej. Mňa to mrzí.

Hrozne. Podobné odmietnutia znášam veľmi ťažko. Aj keď ide o neznámu na ulici. Tieto malé anonymné prehry neznášam. Napríklad vtedy u mäsiara. Predal posledné kurča panej v sivom kabáte, ktorá stála v rade až za mnou.

To, že neviem prehrávať, je dôvodom, prečo som sa doteraz nepokúsila o žiadny poriadny džob. Napríklad v Amnes-ty International. Nebola som ani len na speváckom konkurze. Radšej nech ma prijmú na miesto, ktoré mi je ukradnuté, ako by ma mali odmietnuť z miesta, na ktorom mi záleží.

Rovnako rozmýšľam aj o chlapoch.

Keď som so svojím priateľom sama, všetko je v poriadku. Vyjdeme si do spoločnosti a mne sa zapnú všetky kontrolky. Fantazírujem, že si dohodne rande s čašníčkou, ktorá nás obsluhuje, keď si odskočím na toaletu. Tak poctivo držím. Všetci vedia, že chlap sa vás nevzdá, keď ho stále uháňate.

Myslela som si, že problém mám vyriešený, pretože chodím s chalanom, ktorý ma nikdy neopustí. Nudný, trápny. Charlotte mi predstavila Milesa. Bol na túto úlohu priam stvorený.

Nebol môj typ. Dlhé hodiny sa dokázal pozerieť na staré budovy. Tvrdil, že Benny Hill je vtipnejší ako Ricke Gervais. Tak to ma podrž. Bol veľký a pehavý. Dlho a nahlas sa smial na vlastných vtipoch. Vedela som, že ma nikdy neopustí. Ja opustím jeho. Prijala som pozvanie na večeru a hovorila si, že mám všetko pod kontrolou.

Musím však povedať, že Miles bol milý a dokonca sexy. Skôr ako som si to stihla uvedomiť, bola som zamilovaná.

Zostali sme spolu. Ráno Miles odchádzal na svojom žltom mopede a cez deň pracoval ako webový dizajnér. Milovali sme sa po večeroch. Na zemi v jeho kancelárii alebo v mojom byte, raz dokonca na dámskej toalete v Tate.

Čím dlhšie sme boli spolu, tým viac som sa bála, že ma Miles opustí. Ako obyčajne, robila som všetko pre to, aby sa tak nestalo.

Raz sme na ulici stretli moju atraktívnu priateľku. Pozvala nás na párty. Dátum mi nevyhovoval, lebo v ten večer som mala workshop s autorom divadelných hier Hanifom Kureishim. Tešila som sa na neho už celé mesiace.

„Miles, tak príď sám,“ navrhla ona.

„Bezo mňa nikam nejde,“ vypadlo zo mňa.

„Prečo, preboha, nie?“ opýtali sa ma obaja.

Srdce mi bilo dvakrát rýchlejšie. Rýchlo som sa usmiala a zahrála, že si kontrolujem diár.

„Som to ale idiot.“

„Workshop je až na budúci týždeň. Samozrejme, Miles, pôjdeme spolu. V piatok nemám nič v pláne.“

Celý večer som ho sledovala, či sa zaujíma o iné ženy, a tvárila sa, že nič. Vedela som, že s Milesom si nie sme „súdení“. Nápadne som flirtovala s chlapíkom, ktorý sedel vedľa mňa, aby som Milesa vyprovokovala a aby žiarlil. A aby ma miloval viac. A aby ma nikdy neopustil.

Keď sme sa vrátili do bytu, držal ma celú noc pevne v objatí. Jeho medvedie telo omotané okolo mňa. Cítila som sa božsky. Začala som panikáriť až ráno, keď odišiel. Viem, je to len v mojej hlave. Žiadny z mojich predchádzajúcich frajerov neodišiel za inou ženou. Všetko si namýšľam.

„Oh, Pip,“ povedal Miles jedného rána, „nechcem nič iné na svete, len byť s tebou. Navždy.“

Na sekundu som sa upokojila. O chvíľu som vedela, že moja panika sa vráti.

Povedala som: „Myslím, že potrebujeme pauzu.“

Presvedčila som Milesa a sama seba, že sa k sebe nehodíme. Vrátila som mu žltý moped, ktorý mi kúpil na narodeniny, a začala som opäť fajčiť.

Nechutné. Som nechutná. Cítim sa takto už niekoľko rokov.

Určite to súvisí s tým, že som adoptovaná.

Možno teraz, keď viem, že moja mama ma dala na adopciu, pretože musela, a nie preto, že som sa jej nepáčila, sa konečne prestanem báť odmietnutia. A možno sa zamilujem – totálne a absolútne. Možno aj úprimne. Bez paniky. Ako normálni ľudia.

Žena, ktorá zahodila moje kvety, mi pokazila náladu. Kúpim si lístok na stanici Embankment a cítim sa zúfalá. Opäť. Londýn nie je vôbec pekný. Je špinavý. Zrazu mi v metre do nosa udrie smrad zatuchnutého moču, do očí mi bijú hory odpadkov na uliciach a staré vývratky na stenách. Zrazu vidím, že ostatní ľudia sú veľmi unavení a jediné, na čo myslia, je, že chcú byť doma. Už ma nezaujíma, kto sú. Chcem byť doma.

Neviem, kde je moja stratená ozajstná mama. Neviem, kto to je. Neviem ani, ako sa má. Neviem, či na mňa niekedy myslí a či so mnou chce niečo mať. Snívam však o tom, že je tu so mnou v špinavom londýnskom metre, ktoré sa ženie smerom ku Kew Gardens.

Má krásnu, pokojnú tvár. Spieva mi. Hladká ma.

Rozumie radosti. Rozumie teroru. Moja mama rozumie všetkému.